

Af lika vigt vore, att helsovårdslära infördes såsom läroämne vid rikets folkskoleseminarier och derefter i folkskolan. Till stöd för denna åsigt vill jag anföra endast *ett* skäl. En af våra vetenskapsmän, förste stads-läkaren i Stockholm, professor Linroth, har i skrift (professor Tigerstedts helsovårdslära pag. 711) uppgifvit, att ungefär hvar sjunde människa, som dör, lider af lungсот, samt yttrar, att man med tiden skulle kunna vinna terräng i striden mot denna landsplåga genom att allmänt sprida kunskap om förstörandet af lungсотssmittämnet. Detsamma torde gälla om flere andra smittosjukdomar.

På grund af det anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta införande af s. k. samaritkurser och helsovårdslära såsom läroämnen vid rikets folkskoleseminarier samt för detta ändamål för år 1896 anvisa erforderliga medel.

Stockholm den 27 januari 1895.

J. Andersson
från Vermlands län.

N:o 136.

Af herr **L. P. Larsson** i Berga, *angående skyldighet för staten att inlösa skattefrälseräntor, som inom viss tid till staten hembjudas.*

Då inom därför bestämda tider flere enskilda egare af skattefrälseräntor varit dels hindrade, dels icke villiga att hembjuda kronan inlösen af nämnda räntor, men, enligt hvad jag numera har mig bekant, flere egare till sådana räntor skulle vara både oförhindrade och villiga att mot lösen afstå sin eganderätt till desamma, får jag därför till Riksdagen hemställa,

att Riksdagen måtte å nyo bevilja en viss bestämd tid, inom hvilken egare till skattefrälseräntor hafva rätt att till kronan hembjuda samt erhålla lösen för dessa sina räntor, på de vilkor och efter de grunder, som härför i Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 11 september 1885 finnas föreskrifna.

Stockholm den 24 januari 1895.

Lars Petter Larsson.

N:o 137.

Af herr **L. P. Larsson** i Berga, *angående skyldighet för staten att inlösa vissa frälse-skatte-räntor m. m.*

Härmed vågar jag vördsamt förnya en vid flere föregående riksdagar framställd motion, om hvars rättvisa och billighet jag är lifligt öfvertygad, men hvilken motion hittills ej lyckats vinna Riksdagens bifall.

Denna motion afser att utsträcka bestämmelserna i kongl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen af skattefrälseräntor m. m., så att de äfven skola omfatta frälse-skatte-räntor. Nämnda kongl. förordning stadgar, att sådana räntor, som någon gång varit förenade med jordeganderätten, icke få inlösas af statsverket, äfven om dessa räntor, såsom exempelvis är fallet inom den valkrets, för hvilken jag är representant, ursprungligen tillkommit genom öfverenskommelse mellan kronan och enskilde. Såsom skäl mot yrkandet på statsverkets skyldighet att inlösa äfven dessa räntor har bland annat af statsutskottet upprepade gånger anförts, att ifrågakvarande frälse-skatte-räntor genom att förenas med jordeganderätten i sjelfva verket upphört att finnas till och sedermera uteslutande tillkommit genom enskildt aftal mellan räntegifvare och räntetagare. Jag kan emellertid för min del icke

Bih. till Riksd. Prot. 1895. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 31 Häft. (N:is 132—139.) 2